

Jedinečnost ve Vesmíru

Pokud bychom měli na počátku počítat s mnohostí mini-částic, budeme muset zároveň předpokládat, že tyto ‚původní‘ mini-částice mají schopnost na sebe navazovat. K tomu by ovšem bylo třeba, aby už každá mini-částice měla k dispozici svůj subjekt, bez něhož by jejich aktivní vztah k něčemu jim vnějššímu nebyl možný. (takže nemůže ještě jít o skutečný ‚počátek‘.) Ale protože jsou – nejspíš – všechny stejné (otázka je, zda jsou identické – a co to znamená), je jejich konkrétní navázání na některou jinou částici věcí náhody, a tím eo ipso zdrojem prvního náznaku jedinečnosti. Protože však každé takové navázání na jinou mini-částici je však nutně něčím podobným každému jinému, opravdová jedinečnost je nutně založena na mnohostranném a mnohoseměrném navazování nejen podobných na jiné podobné, ale i na všelijak odlišné a různě se organizující a také různé časově, různě časující, různě pokročilé atd., vede náš předpoklad původní identity mini-částic k dalšímu předpokladu, že tyto mini-částice jsou schopny se navzájem všelijak spolčovat a organizovat ve vyšší jednotky (eventuelně v jejich zárodky či částice), a tím nastartovat evoluci, která je na ‚kombinaci‘ jedinečností a podobností (analogičností) umožněna a založena.

(Písek, 190606-3.)